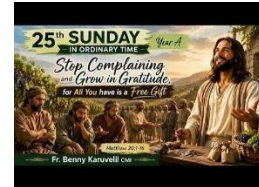

บทเทศน์และข้อคิด วันอาทิตย์ที่ 20 กันยายน 2026

สัปดาห์ที่ 25 เทศกาลธรรมดา ปี A

บทอ่าน อสย 55:6-9; ฟป 1:20ค-24, 27ก; มธ 20:1-16ก

“พระเจ้าทรงยุติธรรม...แต่พระเมตตาของพระองค์ไปไกลกว่าความยุติธรรม”

วันที่ 6 กรกฎาคม ค.ศ. 1902 เด็กหญิงชาวอิตาลีวัย 11 ปีชื่อ มารีอา กอเรตตี ถูกชายหนุ่มชื่อ อเลสซานโดร เซเรเนลลี ทำร้าย เพราะเธอปฏิเสธการล่วงละเมิดทางเพศก่อนเสียชีวิต มารีอาพูดว่า “หนูให้อภัยเขา และอยากให้เขาอยู่กับหนูในสวรรค์”

แต่อเลสซานโดรไม่ได้สำนึกผิดทันที เขาโกรธ ก้าวร้าว และไม่ยอมรับผิดชอบอยู่หลายปีในเรือนจำ จนกระทั่งคืนหนึ่ง เขาฝันเห็นมารีอาเดินเข้ามาหา เธอไม่ได้ถือมีด ไม่ได้ชี้หน้าประณาม แต่กำลังเด็ดดอกไม้ที่ละดอกแล้วยื่นให้เขา หลังจากคืนนั้น หัวใจของฆาตกรเริ่มเปลี่ยนไป เมื่อพันโทฯ สิ่งแรกที่อเลสซานโดรทำคือไปพบ อัสซุนตา มารดาของมารีอา เขาคุกเข่าลงและถามว่า “มารีอาให้อภัยผมก่อนตาย แล้วคุณแม่จะให้ผมได้ไหม?” เขาไม่ได้มาขอเงิน ไม่ได้มาขอที่พัก แต่มาขอสิ่งที่แพงที่สุดในโลก—การอภัยจากแม่ของมารีอา กอเรตตี ที่ตนฆ่า อัสซุนตาตอบว่า “ถ้าลูกสาวของฉันให้อภัยเธอ และพระเจ้าทรงให้อภัยเธอแล้ว ฉันจะไม่ให้อภัยเธอได้อย่างไร?” ต่อมา ทั้งสองไปร่วมพิธีมิสซาคริสต์มาสและรับศีลมหาสนิทด้วยกัน—แม่ของผู้ถูกฆ่ากับฆาตกรของลูกสาว

อเลสซานโดรใช้บั้นปลายชีวิตอยู่กับคณะกาปูชิน ทำงานอย่างถ่อมตนเป็นคนดูแลสวนและคนเฝ้าประตู เขาไม่ได้รับศีลบวช ไม่มีตำแหน่งสำคัญ ไม่มีใครเรียกเขาว่า “คุณพ่อ” แต่เขากลายเป็น คนสวนของพระเจ้า ในปี ค.ศ. 1950 เขายังได้ไปร่วมพิธีประกาศแต่งตั้งมารีอา กอเรตตีเป็นนักบุญ ณ กรุงโรมด้วย

คนที่เคยพรากชีวิตของเด็กหญิงคนหนึ่ง กลับใช้ชีวิตช่วงสุดท้ายดูแลต้นไม้และเปิดประตูต้อนรับผู้คน สำหรับมนุษย์ เขาคือฆาตกรที่มาถึงสวนองุ่นสายเกินไป

แต่สำหรับพระเจ้า แม้คนงานชั่วโม่งสุดท้ายก็ยังได้รับการเรียก เราอาจคิดว่า “คนอย่างนี้สมควรได้รับการให้อภัยหรือ?” แต่พระวรสารย้อนถามเราว่า “ท่านไม่พอใจหรือ

เพราะเราใจดี?” “พระหรรษทานไม่ได้บอกว่าสิ่งชั่วร้ายไม่สำคัญ แต่อำนาจของพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่าความชั่วร้าย พระองค์ไม่เพียงยกโทษคนบาป แต่สามารถเปลี่ยนฆาตกรให้กลายเป็นคนสวนได้”

1. พระดำริของพระเจ้าไม่เหมือนความคิดของเรา

ประกาศกอิสยาห์กล่าวว่า “ความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของท่าน และหนทางของท่านก็ไม่ใช่หนทางของเรา” มนุษย์คิดด้วยตารางเปรียบเทียบว่า ใครทำมากกว่า ใครสมควรได้มากกว่า ใครมาถึงก่อน ใครอยู่ในวัดนานกว่า หรือใครถวายปัจจัยมากกว่า แต่พระเจ้าทรงคิดด้วยหัวใจของพระบิดา

เราเห็นคนบาป—พระองค์ทรงเห็นลูกคนหนึ่งที่ยังกลับบ้านได้

เราเห็นคนล้มเหลว—พระองค์ทรงเห็นชีวิตที่ยังเริ่มต้นใหม่ได้

เราเห็นคนที่มาสาย—พระองค์ทรงเห็นคนที่ยังไม่มีใครเรียก

เราเห็นอดีตของเขา—แต่พระเจ้าทรงเห็นอนาคตที่พระหรรษทานกำลังจะสร้างขึ้น

ดังนั้น คำว่า “จงแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าขณะที่ยังพบพระองค์ได้” จึงเป็นข่าวดีว่า **ตราบไคที่เรายังมีลมหายใจ ก็ยังไม่สายเกินไปที่จะกลับมาหาพระเจ้า**

2. คนงานชั่วโมงสุดท้ายอาจไม่ใช่คนขี้เกียจ

ในพระวรสาร เจ้าของสวนออกนอกไปเรียกคนงานตั้งแต่เช้าตรู่ เวลาเก้าโมง เทียง บ่าย สาม และกระทั่งประมาณห้าโมงเย็น เหลือเวลาเพียงหนึ่งชั่วโมงก่อนเลิกงาน

คนงานชุดแรกทำงานทั้งวัน ส่วนคนชุดสุดท้ายทำงานเพียงชั่วโมงเดียว แต่ทุกคนกลับ

ได้รับเงินหนึ่งเหรียญเท่ากัน ผู้ฟังสมัยโบราณย่อมรู้ว่า “หนึ่งเหรียญเดनาริอัน”

โดยทั่วไปคือค่าแรงหนึ่งวัน เป็นเงินที่ครอบครัวคนงานต้องใช้ซื้ออาหารในวันนั้น หากกลับบ้านมือเปล่า ลูกและภรรยาก็อาจไม่มีอะไรกิน และต้องสังเกตว่า คนงานชั่วโมงสุดท้ายไม่ได้พูดว่า “เราไม่อยากทำงาน” แต่พูดว่า “ไม่มีใครจ้างเรา”

นี่คือรายละเอียดที่แทงใจมาก เขาไม่ใช่ว่าเป็นคนไม่มีคุณค่า เพียงแต่ไม่มีใครเลือก

เขา บางทีเขาอาจอายุมากแล้ว อ่อนแอกว่า ไม่มีทักษะ หรือรูปร่างไม่แข็งแรง

นายจ้างคนอื่นจึงเลือกคนหนุ่มแข็งแรงไปหมดแล้ว เขายืนรอทั้งวันท่ามกลางสายตาที่

บอกว่า “ไม่มีใครต้องการคุณ” **แต่เจ้าของสวนออกไปหาเขา พระเจ้าของเราจึงไม่ใช่**

พระเจ้าผู้ประทับรอเฉพาะคนดีให้เดินเข้ามาหา พระองค์ทรงเป็นเจ้าของสวนที่

ออกไปตามหา แม้กระทั่งคนที่โลกมองข้าม

3. ปัญหาไม่ใช่ค่าจ้าง แต่คือ “ดวงตาริษา”

เจ้าของสวนไม่ได้โกงคนงานชุดแรก เพราะได้ตกลงค่าจ้างกันแล้ว และเขาก็ได้รับครบตามสัญญา ปัญหาคือ เมื่อเห็นผู้อื่นได้รับความเมตตา เขากลับรู้สึกที่ตนเองเสียประโยชน์ เจ้าของสวนถามว่า “ท่านอิจฉาริษาเพราะเราใจดีหรือ?” ข้อความภาษากรีกมีความหมายตรงตัวว่า “ดวงตาของท่านชั่ว เพราะเราเป็นคนดีหรือ?”

นี่คือโรคภัยของหัวใจ: เรารับพระพรของพระเจ้าด้วยความสุข ทำไมเราริษยาเมื่อเห็นคนอื่นได้รับพระพรเหมือนกัน

เราดีใจที่พระเจ้าทรงให้อภัยเรา แต่กลับไม่พอใจเมื่อพระองค์ทรงให้อภัยคนที่เคยทำร้ายเรา

เราดีใจเมื่อพระเจ้าประทานโอกาสครั้งที่สองแก่เรา แต่กลับบอกว่าบางคน “ไม่สมควรได้รับโอกาสอีกแล้ว”

เราขอให้พระเจ้าอย่าทรงตัดสินเราตามอดีต แต่เรากลับตัดสินคนอื่นจากความผิดพลาดเพียงครั้งเดียว หรือเพียงนิดเดียว

ความริษยาคือความทุกข์ที่เกิดขึ้น ไม่ใช่เพราะเราขาดสิ่งดี แต่เพราะคนอื่นได้รับสิ่งที่ดีด้วย

4. โลกวันนี้กำลังสร้าง “ตลาดแรงงานตอนห้าโมงเย็น”

ในโลกปัจจุบันมีคนจำนวนมากที่รู้สึกเหมือนยืนอยู่ในตลาดจนถึงเย็นและไม่มีใครเลือกได้แก่ คนตกงาน แรงงานข้ามชาติ ผู้ลี้ภัย ผู้พิการ ผู้สูงอายุ เยาวชนที่เคยผิดพลาด ผู้พันโทษ คนที่ครอบครัวแตกแยก และคนที่สังคมตัดสินจากอดีต

ชาวโลกมักถามว่า “คนนี้มีประโยชน์ต่อเราหรือไม่?”

แต่พระเจ้าทรงถามว่า “เราจะช่วยให้เขามีชีวิตได้อย่างไร?”

เทคโนโลยีก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว แต่หลายคนกลับรู้สึกไร้คุณค่ามากขึ้น เพราะคุณค่าของมนุษย์ถูกวัดด้วยผลผลิต รายได้ ยอดโลก ตำแหน่ง และความสำเร็จ

พระวรสารวันนี้เตือนเราว่า คุณค่าของมนุษย์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเขาผลิตได้มากเพียงใด แต่อยู่ที่เขาเป็นบุตรของพระเจ้า

เหรียญหนึ่งเดนาเรียนจึงไม่ได้เป็นเพียง “รางวัลสำหรับงาน” แต่เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้ครอบครัวหนึ่งมีชีวิตต่อไป เจ้าของสวนไม่ได้ทำลายความยุติธรรม แต่ยกระดับความยุติธรรมให้ไปถึงความเมตตาและศักดิ์ศรีมนุษย์

5. ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักร

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสเคยอธิบายพระวรสารตอนนี้ว่า พระเจ้าทรงออกไปเรียกมนุษย์ทุกเวลา และพระศาสนจักรก็ต้อง “ออกไป” เช่นเดียวกัน ไม่ปิดตัวอยู่ภายใน แต่ไปตามหาผู้ที่ยังอยู่ชายขอบของชีวิต

บางครั้งพระศาสนจักรก็เผชิญการทดลองของคนงานชุดแรก:

“ฉันเป็นคาทอลิกมาตั้งแต่เกิด” “ฉันช่วยวัดมาหลายสิบปี” “ฉันอยู่ที่นี่ก่อนเขา” “ทำไมคนมาใหม่จึงได้รับหน้าที่?” “ทำไมคนที่เคยทำผิดจึงได้รับการต้อนรับ?”

พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงลดคุณค่าความซื่อสัตย์ของคนที่รับใช้มายาวนาน แต่ทรงเตือนว่า หากรับใช้พระเจ้าจนหัวใจคับแคบลง การรับใช้นั้นกำลังกลายเป็นบุญชู้ทวงบุญคุณ พระศาสนจักรไม่ใช่สโมสรของคนคิดว่าตนเองมาถึงก่อน แต่เป็นสวนองุ่นที่เจ้าของยังออกไปเรียกคนใหม่อยู่เสมอ

หน้าที่ของเราจึงไม่ใช่ยืนเฝ้าประตูถามว่า “ทำไมเขาจึงเข้ามา?” แต่ควรดีใจว่า “ในที่สุดพี่น้องของเราก็กลับบ้านแล้ว”

6. นักบุญเปาโล: ชีวิตไม่ใช่ของฉันอีกต่อไป

บทอ่านที่สอง นักบุญเปาโลกล่าวว่า “สำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็คือพระคริสตเจ้า และการตายก็เป็นกำไร” เปาโลไม่กลัวความตาย แต่ก็ไม่ได้หนีปัญหาจากชีวิต ท่านพร้อมจะอยู่ต่อ หากการอยู่ของท่านยังเกิดประโยชน์แก่ผู้อื่น

นี่คือหัวใจของคนงานในสวนของพระเจ้า เขาไม่ได้ถามว่า “ฉันจะได้อะไร?” แต่ถามว่า “ชีวิตของฉันยังเป็นประโยชน์แก่ใครได้บ้าง?” ความเชื่อแท้จึงไม่ใช่เพียงเตรียมตัวให้ตนเองขึ้นสวรรค์ แต่ทำให้ชีวิตของใครบางคนบนแผ่นดินนี้ดีขึ้น เพราะเราได้พบเขา บางคนอาจทำงานในสวนมาตั้งแต่เช้า บางคนมาถึงตอนบ่าย และบางคนอาจมาถึงในช่วงโมงสุดท้าย แต่สิ่งสำคัญไม่ใช่ว่าเรามาถึงกี่โมง สิ่งสำคัญคือ เมื่อได้ยินเสียงเรียกแล้ว เราตอบรับหรือไม่

สรุปภาพรวมข้อคิดวันนี้

พระวาจาวันนี้เชิญเราให้เปลี่ยนคำถามสามข้อ...

1 แทนที่จะถามว่า “ทำไมเขาได้เท่ากับฉัน?” ให้ถามว่า “ขอบพระคุณพระเจ้าที่เขาไม่ต้องกลับบ้านมือเปล่าได้ไหม?”

2 แทนที่จะถามว่า “เขาสมควรได้รับพระเมตตาหรือ?” ให้ถามว่า “หากพระเจ้าประทานแก่ฉันตามที่สมควรจริง ๆ ฉันจะยืนอยู่ได้หรือ?”

3 แทนที่จะถามว่า “ฉันรับใช้พระเจ้ามานานเท่าไรแล้ว?” ให้ถามว่า “หลังจากรับใช้มานาน หัวใจของฉันเหมือนพระทัยของพระเจ้ามากขึ้นหรือยัง?”

บางทีในวันนี้ เราอาจเป็นคนงานตั้งแต่เช้า—พระเจ้าทรงเชิญให้เราเลิกเปรียบเทียบ

บางทีเราอาจเป็นคนงานชั่วโมงสุดท้าย—พระองค์ทรงบอกว่า ยังไม่สายเกินไป

หรือบางทีพระเจ้ากำลังทรงใช้เราให้เป็นผู้ที่ออกไปตามหาใครบางคน ซึ่งยืนรอทั้งวัน

เพราะ “ยังไม่มีใครเรียกเขา” ขอให้เราจดจำว่า ในสวนองุ่นของพระเจ้า ไม่มีใครได้รับ

น้อยกว่าที่พระองค์ทรงสัญญา แต่ทุกคนได้รับมากกว่าที่ตนสมควร

นั่นไม่ใช่ความยุติธรรม แต่นั่นคือพระพรทาน

และสวรรค์จะเริ่มต้นขึ้นในหัวใจของเรา เมื่อเราไม่เพียงยินดีที่พระเจ้าทรงเมตตาเรา แต่
ยังยินดีด้วยที่พระองค์ทรงเมตตาผู้อื่น

อยากเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟัง

ชายสองคนในวัดแห่งหนึ่งเป็นคู่แข่งกันมานาน คนหนึ่งชื่อโจ อีกคนชื่อแซม ทั้งสองชอบ
เปรียบเทียบกันเสมอ

วันหนึ่งทูตสวรรค์มาปรากฏแก่โจและบอกว่า “พระเจ้าจะประทานทุกสิ่งที่เจ้าขอ แต่มี
เงื่อนไขข้อเดียว—ไม่ว่าเจ้าจะได้รับอะไร แซมจะได้รับเป็นสองเท่า”

โจดีใจมากในตอนแรก เขาคิดว่า “ถ้าฉันขอเงินหนึ่งล้าน แซมจะได้สองล้าน...ไม่ได้!”

“ถ้าฉันขอบ้านหนึ่งหลัง แซมจะได้สองหลัง...ยังไม่ได้ใหญ่!”

เขาคิดอยู่ทั้งคืน ในที่สุดจึงพูดกับทูตสวรรค์ว่า “ผมตัดสินใจแล้วครับ ขอให้ดาข้างหนึ่งของผมขาด!”

“บางครั้งความริษยาร้ายแรงถึงขนาดที่เรายอมสูญเสียพระพรครึ่งหนึ่ง ขอเพียงให้
คนอื่นสูญเสียมากกว่าเรา” นี่คือน้ำใจของคนงานชุดแรก เขาไม่ได้รับน้อยกว่าที่ตกลง
ไว้ เขาได้รับครบถ้วนทุกอย่าง แต่กลับไม่มีความสุข เพราะคนมาที่หลังได้รับความ
เมตตา

ข้อคิดวันนี้: “ปัญหาของคนงานชุดแรกไม่ใช่เงินในมือของตน แต่คือเงินในมือของคนอื่น เขาไม่ได้ทุกข์เพราะตนเองได้รับน้อย แต่ทุกข์เพราะคนอื่นได้รับมาก และบางครั้งเราก็เป็นเช่นนั้น—เราขอให้พระเจ้าทรงใจดี แต่เล็ก ๆ เราหวังว่าพระองค์จะทรงใจดีกับเราเพียงคนเดียว!” อาแมน

ขอให้ท่านมีความสุข จิตแจ่มใสเบิกบานวันพระเจ้า

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จ่อหน้ ลาดพร้าว กรุงเทพฯ